

Dăruirea

Flavius Laurian Duverna

Dăruirea

Într-o frumoasă dimineață
Cu soare dulce, în răsărit
Suind spre splendidul zenit,
O floare, s-a ivit din ceață
Pe o creangă ce-a-nverzit.

Ascunsă-n mugur s-a trezit
După-a ei lungă dormitare
Din iarna cea odihnitoare -
Și-ncet și lent, a-mbobocit
Sub razele, calde de soare.

Și-a desfăcut corola dulce
Și-a ei prezență a chemat
Prin al său suflu-nmiresmat,
Toți flutarașii să mănânce
Nectarul bun ce-a adunat.

Astfel a vrut să dăruiască
Al său meniu bun, delicios
Prin gestul, cel mai frumos,
Și mai departe să crească
Un fruct aromat și gustos.

Din nou cu drag să-l ofere
Și pe acesta, spre hrănire
Prin cea mai sfântă dăruire,
Având în sine-o mângâiere
Că și-a-mplinit a sa menire.

Astfel aș vrea, să fiu și eu
Ca floarea cea dăruitoare
Sub razele calde de soare,
Asuns deplin în Dumnezeu
Cu fapte bune, jertfitoare!

Să-mpart nectarul adunat
Cu drag la toți cei ce îl vor
Așteptându-l cu mult dor,
Să crească fructul aromat
Spre hrana bună-a tuturor!

Să pot să-ajut prin voioşie
Pe cei flămânzi şi nevoiaşi
Ai lipsei,... zi de zi urmaşi,
Şi-n cea mai mare bucurie
La ce am, să-i fac părtaşi!

Să-nvăţ dela floarea curată
Ivită pe creanga cea verde
Maxima de mare-ncredere:
Căci dăruirea,... niciodată -
Prin împărţire nu se pierde.

Astfel, îndeplinind menirea
Ce ne-apartine, tot mereu
Suind spre-al vieţii apogeu,
Vom confirma, că dăruirea
E-un atribut din Dumnezeu!

Flavius Laurian Duverna
29 martie 2008